

ע"פ 8430/20 - יוסף חיים עמר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעוורים פליליים

ע"פ 8430/20

לפני:
כבود המשנה לנשיאה נ' הנדל
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופט י' אלרון

המערער:
יוסף חיים עמר

נגד

המשיבה:
מדינת ישראל

ערעור על ההחלטה גזיר דין של בית המשפט
המחוזי ירושלים מיום 29.3.2020 (השופטים ר' כרמל,
ר' מוסק וՇ' רנर), ומיום 22.10.2020 (השופטים ר'
כרמל, א' רומנווב וՇ' רנר) בתפ"ח 61400-12-15

תאריך הישיבה:
כ"ו בחשוון התשפ"ב (1.11.2021)

בשם המערער:
עו"ד ארז בר-צבי

בשם המשיבה:
עו"ד סיגל בלום

בשם שירות המבחן למבוגרים:
עו"ס ברכה וייס

פסק דין

עמוד 1

1. לפנינו ערעור על הכרעת דין וגזר דין של בית המשפט המחוזי בירושלים בתפ"ח 51400-12-15 מיום 29.3.2020 (השופטים ר' כרמל, כ' מוסק וש' רנר), מיום 22.10.2020(השופטים ר' כרמל, א' רומנווב וש' רנר), בהתאם, בגדלים הורשע המערער, לאחר שmiaut ראיות, בשורה של עבירותimin חמורות בשני קטינים, במספר רב של חזדמניות ולאורך תקופה ממושכת.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 29.12.2015 הוגש נגד המערער כתב אישום המיחס לו שורה של עבירותiminimin חמורות כאמור, לפי סימן ה' לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: חוק העונשין).

ביום 5.3.2019 ניתנה הכרעת דין של בית המשפט המחוזי בירושלים, במסגרת המערער הורשע בכל המויחס לו בכתב האישום, כפי שיפורט בהמשך (להלן: הכרעת הדין הראשונה), ונגזרו עליו ביום 26.6.2019, 8 שנות מאסר לRICTO בפועל, 6 חודשים מאסר מותנה למשך 3 שנים, ופיצוי כספי בסך 50,000 ש"ח לכל אחד מהמתלוננים (להלן: גזר הדין המקורי).

3. המערער הגיע ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין בבית משפט זה (במסגרת ע"פ 5660/19), יחד עם בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת עלייו. בהחלטה מיום 10.10.2019, קיבלתי את בקשה המערער לעיכוב ביצוע עונשו, תוך קביעת תנאים וערביות, במטרה להבטיח את מניעת הימלטותו מ裁定 הדין, ומונעת קירבתו למתרוגנים.

4. ביום 2.1.2020 התקיים דיון בערעור, ולאחר שעין במלול החומר שבתיק, קבע בית משפט זה (המשנה לנשיאה ח' מלצר, והשופטים ע' ברון וע' גרוסקובוף) כי התקיק יוחזר לבית המשפט המחוזי, לצורך כתיבת הכרעת דין חדשה, לאחר שהכרעת הדין לוקה בחסר ואינה מנומקת כראוי. יחד עם זאת הובהר, כי בית המשפט המחוזי לא נדרש לשמעו שוב עדויות או לקבל ראיות נוספת בטרם כתיבת הכרעת הדין מחדש. משך אף בוטל גזר הדין המקורי, והוא החליף כי הצדדים יכולים לטעון שוב בפני בית המשפט המחוזי לעניין העונש, ובהמשך לכך ינתן גזר דין חדש.

5. ביום 29.3.2020 ניתנה בבית המשפט המחוזי הכרעת דין חדשה, במסגרת שינוי בית המשפט מהכרעתו הקודמת, זיכה את המערער מספר אירועים אשר יוחסו לו באישום הראשון בכתב האישום. המדינה הבירה מטעמה כי השינוי בין הכרעת הדין החדשה לבין הכרעת הדין הראשונה קשור בעיקר לשינויים שביקשה המשיבה לעורו, בשלב הסיכון, ביחס לחלק מהאירועים שיוחסו למערער, בשל טעויות שנפלו בפирוט בכתב האישום. לטענתה, השינויים שהתקיימו הובילו את בית המשפט המחוזי לנוהג במשנה זהירות ולא להרשיע את המערער ביחס לאותם האירועים שיוחסכו לו באישום הראשון.

כפועל יוצא מכך, נשמעו בבית המשפט המחוזי טיעונים לעונש והתקבל תסקיט עדכני בעניינו של המערער.

בהתאם לכך, ביום 22.10.2020 ניתן גזר דין משלים, במסגרתו הופחת עונשו של המערער והוא עומד על עונש מאסר בפועל לתקופה של 7 שנים וארבעה חודשים. שאר רכיבי גזר הדין נותרו על כנמם.

6. הערעור שבפנינו מתיחס להכרעת הדין וגזר הדין החדש של בית המשפט המחוזי. כתת נפנה לפירוט העובדות והאירועים בתיק.

עיקרן עובדות כתוב האישום

7. על פי כתוב האישום, המערער (יליד 1989) ביצע עבירות מין בשני מטלונים, שהיו קטינים בעת ביצוע המעשים – א' ליד שנת 1995, – ד' ליד שנת 1994. על פי המתואר, המעשים בוצעו במהלך פרק זמן של שנה, בין השנים 2007-2006, במהלך התקיימו מפגשים רבים, במקומות שונים, בין המטלונים לבין המהשכונה, אשר הכירו מהשכונה בה התגוררו בירושלים.

האישום הראשון מתיחס לעבירות שביצע המערער בטלון א', והאישום השני מתיחס לעבירות שביצע המערער בטלון ד'.

8. באישום הראשון, ייחסו למערער עשרות עבירות של מעשה סדום ומעשים מגנינים בקטין שטרם מלאו לו שש שנים ושלא בהסכמה החופשית; וכן עבירה של גרם מעשה סדום בקטין (עבירה ממנה זוכה בהכרעת הדין החדשה), כפי שיפורט להלן.

על פי האמור באישום זה, המפגשים בין המערער לבין א' התקיימו בתדירות של בין אחת לשולשה ימים לפחות בשבוע, כאשר בחלק מן המקרים המעשים בוצעו במקווה שברח' הרשלר בירושלים (להלן: המקווה), שם עבד המערער בתקופה הרלוונטית, – א' נzag להגעה למקווה לטבילה מדי יום שישי.

באחת הפעמים, כאשר א' סיים את ביקורו במקווה ביום שישי ונפנה לצאת, קרא לו המערער ואמר לו שהוא זקוק לעזרתו במחסן של המקווה, וא' התלווה אליו. לפני נכנסו למחסן, נישק המערער את א' בפיו. כשהנכנסו למחסן, המערער נעל את הדלת והחל ללטוף את א' ולפתח את רוכסן מכנסיו. בתגובה לכך, א' בכה וביקש מהumarur להפסיק. המערער לא שעה לבכיו, ושב ונישק את א' בפיו. לאחר מכן, הסיר את מכנסיו של א' ואת מכנסיו שלו, מרוח על איבר מינו חומר סיכה מותך שקיית הייתה בכיסו, והחדיר את איבר מינו לתוך פין הטעבת של א', עד שהגיע לסתיפוקו, כל זאת תוך שא' סובל מכאבים עזים ובועה.

לפי המתואר בכתב האישום, במועדים רבים במהלך התקופה הרלוונטית, התקיימו מפגשים דומים בין המערער לבין א' במחסן של המקווה, בעיקר ביום שישי בשעות הצהרים. במהלך מפגשים אלה המערער נהג להחדיר את איבר מינו לתוך פין של המטלון ולפי הטעבת שלו.

בנוסף, המערער נהג להתקשר אל א', ולומר לו שהוא ממתין לו עם רכבו מחוץ לביתו. א' נהג להסביר שאינו יכול לצאת, אך כאשר יצא לבסוף מביתו לשם מטרות אחרות, נהג המערער לארוב לו מתחת לבניין מגוריו ולדרוש ממנו להיכנס לרכבו, תוך שהוא מאימס עליו. בשל פחדו של א' מהמערער, הוא ניאות להיכנס לרכבו ונסע עמו למקוםות שונים.

בזהzmanות אחרת, המערער הוביל את א' למחסן המקווה, יחד עם אדם נוסף. לאחר שנכנסו שלושתם למחסן, הסיר האחר את מכנסיו והמערער החדר שלוש אצבעות לפי הטבעת של האחר תוך שהוא אומר לא' שיצפה ויראה שהאחר אינו בוכה. בסמוך לאחר מכן, עזב האחר את המקום, והמערער החדר את איבר מינו לפי הטבעת של א'.

כעולה מכתב האישום, אירועים נוספים התרחשו בבית הכנסת "שער דוד". באחת הפעמים, ביום שישי, לאחר שבאיורו מוקדם יותר שהתרחש באותו היום במחסן המקווה, המערער לא הצליח להגיע לטיסוף מיני, הואפגש בא' אשר הגיע לבית הכנסת לפנות ערבית. המערער הוביל את א' לחדר השירותים, שם החדר את איבר מינו לתוכו לפי הטבעת של א', תוך שהוא גורם לו לכאבים עזים בישבונו. תוך כדי מעשה זה, סכר המערער בידו את פיו של א' לבלי צעק.

עוד תואר בכתב האישום על אודות מפגשים בין א' לחדר השירותים של בית הכנסת "נר יוסף", ברכבו של המערער, ובמחסן ביתו של המערער. במקרים אלו התקיים מגע מיני, אשר כלל, בין היתר, את החדרת איבר מינו של המערער לתוכו פיו של א'. יש לציין כי בכל הנוגע לאירועים במקומות הללו, טענה המשיבה בסיכוןה בערכאה דלמטה, כי נפלה טעות בכתב האישום, אשר לטיב המעשים אשר יוחסו למערער, ומשכך בית המשפט המחויז לא הרשע בגין סופו של יום.

9. באישום השני למערערשתי עבירות של מעשה סדום בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים; עבירה של מעשה מגונה בפומבי בפני אדם שטרם מלאו לו 16 שנים; ומספר עבירות של מעשים מגונים בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים.

על פי האמור באישום זה, במהלך השנים 2006-2007, התקיימו מפגשים רבים בין א' למחרען לבן ד'. חלק מן המפגשים התרחשו במחסן המקווה בירושלים, בו עבד המערער כאמור, אשר היה סמוך לביתו של ד'. אירועים נוספים התרחשו ברכבו של המערער, כפי שיפורט להלן.

באירוע אחד, פגש המערער بد' סמוך למקווה. לאחר שהמערער הפציר بد' להתלוות אליו למחסן של המקווה, נכנסו השניים לתוכו המחסן. שם אחץ המערער באיבר מינו של ד' ושפשף אותו. לאחר שהמערער שמע כי מהפשים אחרים כדי שיחזר לעבודתו במקווה, עזב את המחסן ויצא מן המקום.

באירוע אחר, אף הוא התרחש במחסן המקווה, ביום שישי בשבוע, המערער שכנע את ד' להיכנס עמו למחסן, ולאחר שנכנסו, המערער מרח סבון באוזו פי הטבעת של ד' והחדר את איבר מינו לשבונו של ד'. לאחר שד' צעק למערער שיפסיק כי הוא מכאי לו, הפסיק המערער את מעשיו.

בזהדנות אחרת, המערער נהג ברכבו ופגש בד' ששה מחוץ לביתו, הזמן אותו לנסוע עימו ברכבו וד' נעה להזמנה. המערער עצר את רכבו בחניון אוטובוסים של "אגד" (להלן: מסוף אגד), נגע באמצעות ידו באיבר מינו של ד', ולאחר מכן הפציר בו להכנס את איבר מינו של המערער לפיו. ד' נעה להפצירתו, והמערער החדר את איבר מינו לתוך פיו של ד'. לאחר מכן, המערער אונן בפני ד' עד שהגיע לסתוקו. בהמשך לכך, ניסה המערער לשכנע את ד' להחדר את איבר מינו לפי הטעבת של ד', ואף הציע לו כי בתמורה לכך ישלם לו סכום של 20-15 ש"ח. בהתאם לכתב האישום, המעשים במסוף אגד חזרו על עצם במספר הזדמנויות.

10. המערער כפר בכל העבירות שייחסו לו בכתב האישום, אף טען כי אינו מכיר כלל את המתלוננים.

הכרעת דין של בית המשפט המחוזי

11. בית המשפט המחוזי הרשע כאמור את המערער, פה אחד, במרבית העבירות שייחסו לו בכתב האישום, כפי שיפורט להלן, למעט אותן עבירות שייחסו למערער באישום הראשון, שלגביהם טענה המשיבה, כאמור, כי נפלטו טעויות בפирוטן בכתב האישום (ביחס לאיורים שהתרחשו בבית הכנסת "נר יוסף"; ביחס לאיורים שהתרחשו ברכבו של המערער; וביחסן ביתו של המערער).

בгин האישום הראשון, המערער הורשע בעשרות עבירות של מעשה סdom בקטין שטרם מלאו לו 16 שנים ושלא בהסכםתו החופשית, עבירה לפי סעיף 347(ב) וסעיף 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; ובמקומות מגונים בקטין שטרם מלאו לו 16 שנים ושלא בהסכםתו החופשית, עבירה לפי סעיף 348(ב) וסעיף 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.

בгин האישום השני, המערער הורשע בשתי עבירות של מעשה סdom בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים, עבירה לפי סעיף 347(ב)(1) וסעיף 345(ב)(3) לחוק העונשין; ובعبירה של מעשה מגונה בפומבי בפני אדם שטרם מלאו לו 16 שנים, עבירה לפי סעיף 349(ב) לחוק העונשין; ובמספר עבירות של מעשים מגונים בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים, עבירה לפי סעיף 348(א) וסעיף 345(א)(3) לחוק העונשין.

12. בהכרעת דין מנמקת ומפורטת, הרשע בית המשפט המחוזי את המערער ונסמך על מצאי מהימנות אשר קבע ביחס לעדי הتبיעה השונים שהודיעו בפנוי - המתلون א', אימנו, אביו, אחיו הגדל; וכן המתلون ד' ואחיו - והחיזוקים שמצא להם. לעומת זאת, בית המשפט דחה את גרסת המערער וקבע כי אינה אמינה, וכי להסבירים שמסר אין אחיזה בחומר הראיות, והכל כפי שיפורט להלן.

13. בית המשפט התרשם מעודתו של א' כעדות אותנטית ומהימנה מאוד, וכך קבע בעניין זה:

"עדותו של א', המתلون מהאישום הראשון הייתה עדות קשה וכואבת. א' שהיה חיל בעת מתן עדותה התקשה במהלך, בכיה לפרקדים, סיפר על הטראותה עימה הוא מתמודד מאז הפעם שעבר, ועל ההצהפה של האירועים אותה הוא חש

בתקופת העדות. תיארו את המיעדים שבוצעו בו כלל תיאור של תחושים פיזיות כאבות ופרטים מפורטים בכל הנוגע למקומות בהם בוצעו המיעדים [...]. תיאורו אוטנטי וכואב במיוחד במקרה היה תיאורו של א' את ניסיונות ההתחזות שלו בגין 11 בטමנת ראשו מתחת למים באמבטיה. קשה להלום כי כל האמור הומצא." (עמ' 24 להכרעת הדיון).

אשר לאירועים שהתרחשו במחסן המקווה, בית המשפט קיבל את גרסתו של א' כמהימנה. נקבע כי א' תיאר באופן מפורט את אירועי זה בחיקירתו הראשית והן בחיקירתו הנגדית. הוא תיאר את הכניסה למיחס עם המערער, אהנשטיקה בכניסה למיחס, את תחושיםיו מהתואר על ידו – "פיק הברכיים" והפחד שחש כשהמעערר החל לגעתבו ולהפשיטו, את רצונו לcliffe, ואת "דברי הרגעה" של המערער. לבסוף תיאר את החדרת איבר מינו של המערער לפיו הטעבת שלו לאחר שמרח שמפו על איבר מינו. א' חזר ותיאר אהנשטיקה שחווה, את בכיו במהלך המיעדים, ואת הכאב שחש לאחר המעשה כשחזר לביתו. א' העיד כי המיעדים שהתרחשו במקווה חזרו על עצם עשרות פעמים.

אשר לאירוע שהתרחש בבית הכנסת "שער דוד", קבע בית המשפט כי תיאורו של א' לגביו היה מפורט וכואב במיוחד. א' תיאר את הגבאי שהוא בכניסה לבית הכנסת וביקש עזרה מהמעערר, את הכאב העזים שחש במהלך האירוע ולאחריו, את הרעדות ברגליים שחווה, עת המערער החדר את איבר מינו לפיו הטעבת שלו, ותיאר כיצד המערער שם את ידו על פיו כדי שלא יצעק מרוב כאב.

בית המשפט התייחס לכך כי בחיקירתו הנגדית, א' התקשה לומר האם האירוע בבית הכנסת "שער דוד" היה האירוע השני בסדר האירועים, ובהמשך אף העיד כי אין זכר מהין המערער והוא הגיעו לבית הכנסת, אך לאחר מכן העיד שהם הגיעו מהמקווה, ונסגרו של המערער הצליח לבבלו. בהקשר זה נקבע כי:

"אין באמור כדי לגרוע ממהימנות גרסתו בכל הנוגע למעשה שביצע בו הנאשם ב'שער דוד' שהיה, כך חזר ואמר, הכאב והטרואומי מכל המיעדים" (עמ' 25 להכרעת הדיון).

14. בית המשפט המחויז מצא לגרוע ממהימנות גרסתו של א' מספר חיזוקים ראויים, ובכללם, באופן חשיפת המיעדים; מצבו הנפשי של א' בעקבות החשיפה; עדותו של המתلون הנוסף ד'; השיחות שקיימו אביו ואחיו של א' עם המערער; והעימות בין אחיו הגדל של א' לבין המערער. להלן אפרט את הדברים לפי סדרם.

15. ראשית, אשר לחשיפת האירועים, נקבע בית המשפט כי א' בחר שלא לספר לאיש על המיעדים מתוך פחד, אך בחר לספר לבסוף לחברו הטוב ד', המתلون השני, ובפרטם כללים בלבד. סיפר בשלב מסוים לבחור בשם שי' לי', אותו הכיר מבית הכנסת שבו התפלל (להלן: שי' לי'). אחיו של ד' העיד כי שי' לי' פנה אליו בבית הכנסת ואמר לו שד' סיפר לו על אודות פגעות מיניות מצד המערער כלפיו וככלפי א'. אחיו של ד' סיפר על כך לאביהם. הוריו של א' סיפרו בעודותם כיצד יום שישי אחד הגיע אביו של ד' לביתם וביקש לדבר בחוץ עם אביו של א'. אביו של א' העיד כי אביו של ד' אמר לו שבנו סיפר לו כי המערער "מתעסק" עם א' וד' במקווה. בעקבות זאת, התקיימה שיחה בין א' לבין הוריו, ובها אישר א' את המיעדים.

שנית, בית המשפט מצא חיזוק במצבו הנפשי של א', אשר חווה פחדים וסיטים בלילות בעקבות החשיפה, מצב עליו העידו הוא עצמו, הוריו, ואחיו הגדול.

שלישית, חיזוק נוסף נמצא בעדותו של המתلون הנוסף ד', אשר אף בו פגע המערער. מעודתו של א' עולה כי כלל לא היה מודיע לך שד' אף הוא התalonן כנגד המערער.

רביעית, נקבע כי השיחות שקיימו על פי עדותם, אביו ואחיו הגדול של א' עם המערער, לאחר החשיפה, מהוות חיזוק נוסף לעודתו של א'. בשיחות אלו, הזרירו אביו ואחיו של א' את המערער שלא יתרחק יותר לא', והמערער בתגובהה אמר לאחיו של א' שהוא "שבע שהה לא יקרה שוב"; ולאביו של א' אמר "אני מבטיח לך שאין לך נוגע בו יותר". בדברים נוכחים אלה מצא בית המשפט המחויזי "הודאה משתמשת" של המערער, כי קרו דברים בעבר אך לא יקרו עוד בעתיד" (עמ' 26 להכרעת הדיון).

חמישית, חיזוק ראייתי נוסף מצא בית המשפט בעימונות החוקרי של השיחה בין אחיו הגדול של א' לבין המערער, במסגרתו הטיח בו האח את דבר קיומה של השיחה ביניהם (השיחה בה זהירות האח את המערער לבלי יתרחק לא'), אך המערער אמר כי אין זכר לשיחה זו וכי לא התרחששה. אלא שבנסיבות העימות ביניהם, ביקש המערער לדבר עם האח מחוץ לחדר החוקירות, ובמהלך שיחה שהתקיימה ביניהם, העיד האח כי המערער הודה בפניו על המעשים וגם ביקש סליחה (להלן: תרגיל החוקירה שנערך בין אחיו של א' לבין המערער).

16. אשר לאיורים מושא האישום השני, נקבע בית המשפט המחויזי כי עדותו של המתلون ד' הייתה מהימנה ואוטנטית. בהקשר זה, עמד בית המשפט על כך כי ד' העיד כמעט בעל כורחו, שכן לא רצה לחסוף את המעשים ולהגישי תלונה, ורק לאחר שזומן על ידי המשטרה להעיד בעניינו של א', ולאחר שהחוקר הבין שגם הוא נפגע, ד' הגיע לתמונה. ד' העיד כי לא רצה להציג את האירועים וכי אביו הוא שכנע אותו להעיד. נקבע כי תמייה לך מציה בהפתעתו של א' במהלך עדותו משהתברר לו שגם ד' התalonן כנגד המערער.

בית המשפט קיבל את גרסתו של ד', אשר תיאר את האירועים שהתרחשו במחסן המקווה, זאת לאחר שהמעערער קרא לו לבוא לחדר צדי. ד' תיאר את המגע באיבר מינו, תוך שפשופו על ידי המערער, ותיאר כיצד המעשים נפסקו לאחר שנשמעו דפיקות בדלת. ד' אף העיד על אי-ਊנו נסף שהתרחש במקווה, בו החדר המערער את איבר מינו לישבונו, לאחר שסיבן את האזור, ותיאר את הכאבים הנוראים שחש.

אשר לאירוע שהתרחש במסוף אגד, תיאר ד' כיצד הזמן אותו המערער ל"סיבוב" ברכבו, והשנים נסעו למסוף של אגד ברמת שלמה. ד' תיאר כי הוא זכר שהוא נכנס את איבר מינו של המערער לפיו, הפסיק, ואז המערער המשיך "וגמר לעצמו ביד". עוד העיד כי המעשים בוצעו בו במשך תקופה של כשנתיים ונפסקו לאחר אירוע בר- המצווה שלו.

17. לגרסתו של ד' מצא בית המשפט חיזוקים ראיתיים, וביניהם עדותו של א' בדבר המעשים הדומים שביצע בו המערער; אופן חשיפת הדברים - ד' סיפר על דבר הפגיעה בו בזמןאמת לש' לי'; ועדות אחיו של ד' בעניין זה, אשר מסר

כى כשאל אותו על כך בזמן אמת, ד' אישר כי המערער נגע בו.

18. בנגד לקביעות מהימנות הברורות של בית המשפט המחויז ביחס למטלוננים, קבע בית המשפט כי גרסת המערער אינה אמינה ודחה אותה. בית המשפט עמד על ניסיונו של המערער להרחיק את עצמו מכל היכרות עם המטלוננים, וכן על ניסיונו להרחיק את עצמו מביצוע המעשים כבגיר:

"עדות הנאשם בכל הנוגע לשני האישומים לא עוררה כל אמון [...] הוא נחקר פעמי אחד במשטרת ובחקירותו הבהיר את כל המידע לו. כבר במשטרת אמר כי הוא מכיר את אחיהם של א' ו-ד' אך אותם עצמו אינם מכיר [...] הבהיר המשולשת כי הוא מכיר או ראה את המטלוננים לא עוררה אמון [...] לגבי הניל נשא הנאשם באופן עקבי להרחיק עצמו מביצוע המעשים כבגיר. כך בעוד שבבודתו במשטרת מסר כי עבד במקווה בגילאי 17-16, בעודו בבית המשפט העיד כי עבד במקווה בגילאי 15,15.5,16 ודבריו כי אמר אחרת במשטרת לאחר שלחציו עליו, אף הם אינם משכנעים." (עמ' 27-28 להכרעת הדין).

19. עוד הודגש בהכרעת הדין, כי בעדויות הנוספות שהובאו מטעמו של המערער – עדות אביו ועדות של בן המקויה – לא היה כדי לחזק את גרסתו. אביו של המערער העיד כי במפגש שנערך עם אביו של א', האחרון דרש שהמערער יעבור טיפול, אמורה שאינה מתוישבת עם מוטיבציה כלשהי להפללה.

20. אשר לגילו של המערער בעת ביצוע המעשים, קבע בית המשפט המחויז כי על פי הראיות שהובאו לפניו, המערער ביצע בא' מעשי סדום רבים לאחר הגיעו לגיל 18. ועל פי ההנחה המיטיבה ביותר עם המערער, הוא ביצע ב-'1' מעשה סדום אחד לאחר הגיעו לגיל 18 (ואילו האירועים האחרים בוצעו קודם לכן).

בית המשפט עיגן את קביעתו בעדותו של ד' ביחס לגיל בו פסקו המעשים – אשר העיד כי הוא זכר היטב שזמן קצר אחרי אירוע בר-המצויה שלו נפסקו המעשים, וכי המעשים בוצעו במשך תקופה של כשנתיים; א' העיד כי המעשים פסקו לפני אירוע בר-המצויה שלו, ונמשכו כשנה. בית המשפט קבע כי בהנחה שהמעשים פסקו עת היה ד' בן 13 וא' בן 12 – המערער ביצע בהם את המעשים המינים כאשר במשך תקופה של 8 חודשים היה זה מכבר בגיר.

גזר דיןו של בית המשפט המחויז

21. בית המשפט המחויז עמד בגזר דין על סבלם של המטלוננים, ועל הצלקות שנגרמו ממעשיו של המערער, אשר פצעו את גופם ואת נפשם, "צלקות טרורם הגלידן וספק אם יגלו". בהקשר זה הפנה בית המשפט לתפקיד קורבנות העבירה שהוגשו לו וכן לעדותם של המטלוננים לפניו.

מתפקיד קורבן העבירה ביחס למטלון א' עלות תוצאות הכאב וההשפעה שלאור פעריו הכוחות, היה קל לערער לנצל את המטלון. התפקיד מתאר את קשייו של א' הן במישור החברתי והן בשילוב במסגרת השונות, לרבות TERMINALS POSUT טריאומטיים והתפרצויות זעם שחוווה. עוד עולה מה תפקיד, כי חוווה תוצאות חרדה, חוסר

אונים ופגיעה קשה בדמיו העצמי ובתפיסת הערך הגברי שהוא מייחס לעצמו. כתוצאה לכך, הוא עוסק במחשבות אובדיות, סובל מתקשי שפוגעים ביכולתו לتفקח באופן חיובי כאב וכבן זוג, וכן מתקשה בתעסוקה.

מתוך קורבן העבירה ביחס למחלון ד' עולה, כי הוא מתאר שחייו נתקעו וחוש תהושים אשמה עקב פגיעות המערער בו. כתוצאה מן התסקיר, ישנה התרשמות מתמונת נזק קשה וכי הוא עסוק בניסיון שלא להתמודד באופן ישיר עם הפגיאות ומשמעותן. בזמן הפגיעה חש תהושים מחנק ולחרץ, ואף ניסה לטשטש חלק מן הנזקים שנגרמו לו.

22. בית המשפט המחויז ציין כי במסגרת הטיעונים לעונש, לקרה גזר הדין המשלים, מיתנה המשיבה את עדמתה העונשית בעקבות זיכיו של המערער מעבירות גرم מעשה סדום. עם זאת, הודגש כי במסגרת האישום הראשון, בוצעו בא' עבירות רבות של מעשי סדום בהיותו קטין, שעה שהמערער היה בגיר, וזאת על פני תקופה של 8 חודשים; וכן עבירות רבות נוספות בהן היה המערער קטן על ספר בגדות לעניין זה הודגשו, בין היתר, מספרם הרב של המעשים, תדריהם, הפרשי הגלים שבין המערער לבין א' והנזקים שנגרמו לא' בעקבות האירועים.

אשר למשמעם שבهم הורשע המערער במסגרת האישום השני, הודגש כי עבירה אחת בוצעה כאשר המערער היה קטן, וUBEIRA שנייה בוצעה עת היה בגיר. בנוסף, נקבע כי המעשים שבוצעו ממוקמים ברף העלון, וניתן משקל לפער הגילאים המשמעותי (של 5 שנים) בין המערער לבין ד'. כמו כן, בית המשפט הדגיש את חוסר לקיחת האחריות מצד המערער לאורך כל הדרך.

23. בית המשפט אף שקל את טיעוני המערער והתייחס לתסקיר שהתקבל בעניינו, ולפיו המערער כiom נשוי, אב לילדים ועובד לפרנסתו. ואולם, לאור העובדה כי לא קיבל אחריות לביצוע המעשים, לרבות הבדיקה הিירות עם המתлонנים, שירות המבחן נמנע מלחת המלצה בעניינו. המערער חזר וטען בדבריו כי לא ביצע את המעשים, הוסיף כי " עבר חיים קשים " וכי אחד המתлонנים הגיע תביעה כספית בסך 2.5 מיליון ש"ח. סגנו של המערער טען כי חלפו כ-16 שנים מאז האירועים מושא כתוב האישום - החקירה נפתחה בשנת 2012, וכותב האישום הוגש רק בשלבי שנת 2015 - וכן ביקש לחתם משקל רב לשינוי ההליכים בתיק זה.

עוד הדגיש בית המשפט את היותו של המערער קטן בעת ביצוע חלק מהמעשים בהם הורשע, את העובדה כי עבר מעל לעשור מאז שבוצעו העבירות, וcutut המערער מנהל אורח חיים נורטטיבי, ואין לו עבר פלילי מלבד הליך זה.

24. לאור כל האמור, קבע בית המשפט כי מתחם העונש ההולם לגבי האישום הראשון הוא בין 6 ל-12 שנות מאסר; ולגבי האישום השני בין 5 ל-7 שנות מאסר.

בקשר זה נקבע כי, מחד גיסא, הויל והמערער זוכה ממספר אירועים אשר יוחסו לו באישום הראשון בכתב האישום כאמור, יש להקל בעונשו; ומצד גיסא, יש לתת משקל לכך שמדובר במקרה קטן מעשים אחרים רבים מאוד, קשים ופגעניים, בהם הורשע המערער במסגרת שני האישומים. בנוסף, חלק לא מבוטל של המעשים בוצעו כאשר המערער היה כבר בגיר - ועל כן נקבע כי משקל הגירעה מעונש המאסר צריך להיות נמוך יחסית.

25. בסופה של יום, גזר בית המשפט המחויז על המערער עונש מאסר בפועל לתקופה של 7 שנים וארבעה חודשים (הפקחה של 8 חודשים מהאונש שנגזר על המערער בגין הדין המקורי); 6 חודשים מאסר מותנה למשך 3 שנים; וכן תשלום פיצוי כספי בסך 50,000 ש"ח לכל אחד מהמתלוננים.

תמצית טענות הצדדים בערעור

26. הערעור שלפנינו מופנה הן כלפי הרשותם של המערער והן כלפי חומרת העונש. בערעורו, שב המערער על הכחשתו הגורפת לעניין היכרתו עם המתלוננים וביצוע העבירות המียวחות לו.

לטענת המערער, העובדה שבית המשפט המחויז זיכה אותו בהכרעת הדין החדש מחלוקת מהמעשים שייחסו לו בכתב האישום, מעמידה בסימן שאלת הכרעת הדין כולה, ומבטלת את היתרון של הערכת הדיניות על פני ערכאת הערעור. זאת לאחר שבית המשפט המחויז שינה את הכרעת דינו מלבד לשם ראיות נוספות.

נסוף על כן, המערער טען שבגרסאות המתלוננים סתריות רבות ואי-דיוקים, באופן שאינו אפשר לקבוע מעבר לסתוק סביר כי המערער ביצע את המעשים המียวחיםלו. כך למשל, המתלונן א' מסר גרסה לא סדורה והתבלבל בעדותו מספר פעמים לעניין הזמן והמקום בהם התרחשו האירועים. סתריה נוספת מצויה בעדותו של א' אשר העיד שהוא וד' חברים יולדות קרובים, אך מайдך גיסא, א' טען שלא ידע שגם ד' העיד במשפטה כי המערער פגע גם בו. בשל כך, לטענת המערער, לא ניתן היה להעדייף את גרסת המתלוננים על פני גרסתו.

אשר להיכרתו של המערער עם המתלוננים, נתען כי לא ניתן להוכיח כי המערער שיקר בנוגע לאי היכרתו את המתלוננים, מלבד טענות בעלמא שהובאו מפני אחיהם של המתלוננים, אין בנמצא ראייה אובייקטיבית לכך.

בנוסף נתען, כי עד תביעה שהובאו, הוריו ואחיו של א' וכן אחיו של ד', הינם בגדיר עדויות שמיעה בלתי-קבילות, שכן תיארו ששמעו את הסיפור מאחר, ולא ניתן לקבוע כי הן תומכות בגרסה המתלוננים.

עוד טען המערער, כי זיכרונותיהם של המתלוננים עוויתו בעקבות הזמן שחלף – עברו מעל עשר שנים בין האירועים ובין מועד מתן עדותם של המתלוננים. לפי הטענה, המתלוננים נחשפו ל"מזהמים" רבים כך שזכരיהם את שאירע איננו שלם ומדויק.

אשר לתיקונים שבוצעו בכתב האישום, טען המערער כי מדובר בשינויים מהותיים, ולהלן על כן שלל אף פרקי הזמן הארוך שחלף לאחר סיום החקירה ועד הגשת כתב האישום (כ-3 שנים), המשיבה עוד הוסיפה וביקשה לעורר שינויים בכתב האישום.

נסוף על כן, חזר המערער על טענותיו המקדמיות, כפי שנטענו בהליך דلمטה, ובינהן, כי לא קיימה חובת

הידוע בעניינו, דבר אשר הוביל לפגיעה בזכותו לשימושו בטרם הוגש כתוב האישום נגדו; אישור העמדה לדין שניית לא עמד בדרישות החוק ממשום שניית בחולף 8 שנים מעת ביצוע העבירות ושנה טרם הגשת כתוב האישום; השהיי בן ה-3 שנים מביצוע פעולות החקירה ועד הגשת כתוב האישום צריך להוביל לביטול כתוב האישום בעניינו.

עוד herein המערער, כי שגה בית המשפט המחויז כאשר לא העניק משקל למחדלי המשטרה, אשר בין היתר, איבדה בתיק זה שתי הקלטות אשר תיעדו תרגילי חקירה שבוצעו בין האחים של המתלוננים. לטענתה המערער, אובדן הקלטות עולה כדי נזק ראייתי, ואילו היו נשמרות ההקלטות - תוכנן היה מחזק את גרסת החפות שלו. בנוסף, טען המערער בהקשר זה, כי המשטרה לא ניסתה לאთר את האדם הנוסף שביצע את המעשים יחד עם המערער במקומו, בהתאם לכותב האישום, או למצוא עדים נוספים.

כמו כן, השיג המערער על העונש שנגזר עליו. לטענתו, בית המשפט המחויז לא נתן משקל מספק למעשים מהם זוכה; לא ניתן משקל ראוי לזמן הרוב שחלף מאז ביצוע העבירות הנטענות ועד להגשת התלונה נגדו; פרק הזמן שחלף מהגשת התלונה ועד להגשת כתוב האישום; ולעובדה שהמערער נדרש להמתין זמן רב נוסף לצורך כתיבת הכרעת הדין החדשה. המערער ביקש לראות בסוגיות חולף הזמן כשיוך ענישתי.

בנוסף נטען, כי בית המשפט המחויז לא שקל באופן הנדרש את קטינותו של המערער בעת ביצוע העבירות הנטענות, ואת היעדר עברו הפלילי. כמו כן, נטען כי יש לתת כוון משקל רב לשיקולי השיקום של המערער על פני שיקולי ההרתקה, לאחר שמאז העבירות הנטענות ועד עתה, המערער שמר על אורח חיים נורטטיבי, לא ביצע כל עבירה, נושא והפרק לאב לשלווהילדים קטינים.

לבסוף טען המערער, כי הפגמים בהתנהלות המשיבה ומחדלי המשטרה, מקימים בעניינו טענה של "הגנה מן הצד", שיש בה כדי להשפיע על עונשו.

27. מנגד, טענת המשיבה, כי יש לדוחות את הערעור על שני חלקיו.

המשיבה בטיעוניה סומכת ידיה על הכרעת הדין המרשעה, אשר מבוססת על קביעות עובדה ומצאי מהימנות. לטענת המשיבה, בית המשפט המחויז התרשם מהמתלוננים ומהעדים בתיק באופן בלתי אמצעי, וקבעות המהימנות בין הכרעת הדין הראשונה להכרעת הדין החדשה לא השתנו כלל והן שירוטות וקיימות. لكن יש לדוחות את טענות המערער בעניין זה.

אשר לטענת המערער כי עדות המתלוננים מלאה בסתריות, טענה המשיבה כי משהמערער סירב להגיש את הודעות המתלוננים במשטרה במהלך ניהול התקיק, הוא מנوع מלטען לסתירות ביחס להודעות אלה.

לגוף של עניין, טענה המשיבה כי המערער לא הצבע על סתריות מהותיות בגרסת המתלוננים והסתפק

באמירות כלליות ובדוגמאות שלויות. כך למשל, לעניין עדותו של א', אשר העיד שהוא וד' חברים לידות קרובים, ומайдן גיסא טען שלא ידע שגם העיד במשטרה ביחס לפגיעותיו של המערער בו, טענה המשיבה, כי המערער לא הביא אף ראייה לסתור את עדותו של א' בעניין זה. יותרה מכך, המתلون ד' מחזק את עדותו של א' בעניין זה.

עוד טענה המשיבה בהקשר זה, כי אף אם קיימים אי-דיוקים מסוימים בעדותו של א', הרי שהם לא מהותיים ואין ירדים לשורשם של המעשים. לטעתה המשיבה, אין לצפות ממתلون בעבירות מין אשר העיד בחולף כ-10 שנים על אירועים שהתרחשו במשך שנה, ובוצעו מספר פעמים בשבוע, לזכור במדויק איזה אירוע קדם למשנהו.

אשר לטענותיו של המערער בעניין "זכרון מודחקים", טענה המשיבה כי טענה זו נטעה לראשונה בשלב הערעור וברוי כי אין בה ממש. המערער מעולם לא טען בערכאה הדינית כי מדובר ב"טעות זיכרון", אלא טען לאורן כל הדרך, שהוא לא מכיר את המתلونנים, וניסה לשכנע בדבר קונניה שركמו המתلونנים נגדו עברו בצע כספ. לטעתה המשיבה, מדובר בטענה חסרת כל בסיס, ומאחר שהטענה לא התרירה בבית המשפט כאמור, ניסינו של המערער לטעון טענה עובדתית חדשה בשלב הערעור, דינה להידחות על הסוף.

בהתיחס לטענת המערער כי ראיות התביעה שהובאו מהוות עדות מפני השמורה, טענה המשיבה כי לא רק שלא מדובר בעדות שמורה, אלא לעדויותיהם של המתلونנים ישנם חזוקים רבים וביניהם עדויות המתلونנים עצם, אשר משמשות כחיזוק ראייתו זו לפחות.

בנוסף, ובהקשר זה, הדגישה המשיבה, כי אביו של א' העיד כי לאחר מספר שנים שא' חשף בפניו את הפגיעה, הוא ראה את המערער בשכונה מספר פעמים והזהיר אותו לבלי תקרב בשנית לבנו. האב אף העיד על מצבו הנפשי של א', תיאר את הירידה הדרסטית שלו בלימודים לאחר הפגיעה, ואת מצבו הנפשי מהעת האחרון לקראת המשפט; כך אף לגבי עדותו של אחיו של א', אשר אף הוא העיד כי הזהיר את המערער; ואף ביחס לעדותה של אמו של א', אשר העידה על מצבו הנפשי של בנה לאורך השנים מאז הפגיעה. לטעתה המשיבה, ברור הוא כי לא מדובר בעדויות מפני השמורה כתענת המערער.

אשר לأخو של ד', אשר העיד על אופן החשיפה של הפגיעה, הפנתה המשיבה לטייאור האח כי בחור בשם של' מבית הכנסת סיפר לו שאחיו נפגע על ידי המערער. לטעתה המשיבה, אכן עדות זו הינה עדות מפני השמורה, ואולם לאחר מכן, העיד אחיו של ד', כי לאחר השיחה עם של' הוא פנה לד' ובירר אותו על אודות הפגיעה, וד' אישר את המעשים. משכך, יש להעניק משקל לעדות זו, אשר שמעה מפני קורבן העבירה את שנעשה בו.

אשר לגרסתו המכחישה של המערער, טענה המשיבה כי אין מחלוקת שהumaruer מכיר את אחיהם של המתلونנים, אשר העידו בהליך קמא. המערער אף לא הכחיש, במהלך העימות שנערך עימם, שהוא חבר שלהם, ואף ביקש לשוחח איתם ביחידות לאחר העימות. לטעתה המשיבה, עדותם המהימנה של אחיו של א' לפיה "ב恰לת הנאשם מכיר את אחיו, אני גם ראיתי אותם בעבר משוחחים" (עמ' 191 פרוטוקול הדיון) שוללת את גרסתו של המערער שנועדה להרחק את עצמו מהמייחס לו.

נוסף על כך, טענה המשפט, כי במהלך המשפט שוב ניסה המערער להרחיק את עצמו מהמעשים ומהמודעים הרלוונטיים לכתב האישום, וטען כי לא יתכן שעבד במקווה כאשר היה בן 17, אלא עבד בחנות פירות וירקות. לטענת המשפט, מלבד זאת שעדות זו סותרת את גרסתו המוקדמת יותר שמסר במשפטה לעניין זה, המערער לא הביא ראייה כלשהי, כגון תלוש משכורת או עדות מעסיק, על מנת לבסס את טעنته.

ביחס לטענותו של המערער בדבר "מחגלי החקירה" של המטריה, אשר איבדה את ההחלטה שתיעדו תרגילי חקירה שבוצעו לערער, טענה המשפט, כי הן אחיו של א' והן אחיו של ד', יצאו לאחר העימות לשיחה פרטית עם המערער והקליטו את השיחה. על פי עדותם של אחיו של א', המערער הפליל את עצמו בשיחה זו. בית המשפט המחוזי מצא חיזוקים לעדותם של האח בתמליל של העדות, אשר בו תועדו דברי הנוכחים בחדר לפני היציאה לתרגיל ולאחריו, וכן מצא ליתן משקל לראייה זו, גם שההחלטה לא הייתה בנמצא.

בקשר זה, הוסיף המשפט ראיות נוספות לחובת המערער בתיק, אין כלל הכרח להכריע בעניין זה.

בהתיחס לטענותו המקדימות של המערער, המשפט סמכה ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי, ולפיה המשפט עמדה בהוראות החוק ביחס לחובת המידע ואישור העמדה לדין. בהקשר זה הדגישה המשפט כי המשפט הצעקה בעקבות פעולות נוספות שהתקשו מהמטריה, פנתה פרקליטות המחוז פעמי נספה למשנה לפרקיט המדינה, אשר בחר מחדש את התיק וחתם שוב על אישור העמדה לדין, בתאריך 29.12.2015 – יום הגשת כתב האישום. בנוסף, טענה המשפט, כי אין בשינוי בהגשת כתב האישום טעם המצדיק את ביטולו, אלא יש בו להוביל אר להקללה בעונשו של המערער, כפי שאכן נעשה בגזר דין של בית המשפט המחוזי.

לענין גזר הדין, טענה המשפט כי מדובר בעונש ראוי, ההולם את אופי המעשים, ריבוי המעשים וגיל המתלווננים, ואין כל הצדקה להתערבותה של ערכאת העreau בעניין זה.

דין והכרעה

28. לאחר שעניינו בעונות הצדדים ובהכרעת הדין החדשה של בית המשפט המחוזי, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, הגיעתי לכל מסקנה כי דין העreau על שני ראשי, להידחות, וכך יצא לחברי לعشות.

29. חלק הארי של טענות המערער מופנה כלפי מצאי עובדה ומהימנות שקבע בית המשפט המחוזי. ואולם, כידוע, אין זה מדרכה של ערכאת העreau להתערב במצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי הערכאה הדינית, אשר התרשמה באורך ישר ובلتוי אמצעי מהעדויות שהובאו בפניה ומהשתלבותן במאגר הראיתי (ראו, למשל, ע"פ 1781/19 קדיולץ נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (1.10.2020); ע"פ 5705/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21 ((25.8.2021).

בקשר זה, אני סבור, כי אין להתערב בהעדפותו הברורה של בית המשפט המחויז את גרטם של המתלוונים על פני גרטה המכחישה של המערער.

בנוסף, אין בידי לקבל את טענתו של המערער, לפיה ההבדל בין הכרעות הדיון שניתנו מוביל למסקנה כי אין כל יתרון לערכאה הדיונית על פני ערכאת הערעור. דיון טעונה זו להידחות מכל וכל, שהרי גם הכרעת הדיון החדשה מתבססת על ממצאי המהימנות שנקבעו בהכרעת הדיון הראשונה. הכל כפי שיפורט להלן.

מהכרעת דיינו החדש של בית המשפט המחויז עולה כי זיכיו של המערער מאירועים מסוימים שייחסו לו באישום הראשון נבע מטעויות המשיבה אשר נפלו בעת ניסוחו של כתב האישום, ולא בשל הערכתו מחדש את עדותו של המתלוון א', שנמצאה על ידו כמהימנה ואוטנטית, כאמור.

זכיו של המערער נבע אףו מהערכה מחודשת של בית המשפט המחויז את האירועים כפי שהם פורטו בכתב האישום, ולביקשת המשיבה. הערכה זו לא פגמה בהתרשםו של בית המשפט מעדותו של א' בפנוי ובקביעה כי עדותו הייתה מהימנה, עקבית ומפורטת. לモתר לצין בהקשר זה, כי בכל הנוגע לפגיאות במתלוון ד', אשר פורטו באישום השני, אין כל שינוי בין הכרעות הדיון, ומשכך אין כל בסיס לטענת המערער בדבר הערכה שונה של עדותו.

אשר על כן, יש לדחות את טענת המערער לפיה על בית משפט זה להתערב בממצאי המהימנות שנקבעו.

30. יתרה מכך, כעולה מהכרעת הדיון, בית המשפט המחויז קבע קביעות מהימנות מובהקות לגבי עדות המתלווננים. כך נקבע כי א' ידע להפריד בין האירועים והמקומות השונים בהם בוצעו הUberות, וידע לתאר במדויק את המקומות בהם נפגע. א' אף תיאר את הכאב הפיסי שגרם לו המערער, את בכיו, ואת רגלו הרועדת – תיאורים המעידים על הזיכרון המוחשי שנזכר בלבבו ובגופו.

אף בנסיבות שבוצעו בין א' לבין המערער, ניתן להתרשם מהאותנטיות של עדותו של א', אשר הטיח במערער את המעשים שביצעו בו בילדותו ודבק בהם ללא היסוס אל מול הכחשתו הקלה של המערער, לפיה הוא אפילו אינו מכיר אותו (מוצג ת/7א).

גם ביחס לעדותו של ד' נקבע כי היא אופיינה בכנות רבה, ובאותנטיות. ד' לא הגיזם ולא העצים את האירועים ועמד על כך שהמערער אף פעם לא הכה אותו או כפה את עצמו עליו. כך גם תיאר באופן מוחשי את הכאב הפיזי הרב שגרם לו המערער.

הנה כי כן, מקרים עדותם של המתלוונים ומהקביעות הברורות בהכרעת הדיון, לא ניתן להעלות ספק בכך כי המתלוונים העידו עדות אמת ביחס למשעי המערער בהם, כי הם נמנעו מלא העצים את האירועים שאירעו, וכי אין להם אף מניע להעליל על המערער.

31. אשר לטענת הסגנור בדבר סתרות ואי דוקים מסוימים בעדותו של המתلون א', עיר כי הערכאה הדינית התייחסה לעניין זה, וקבעה כי אין בכך כדי לפגום במהימנות עדותו. זאת במוחד, לאור התרשומות בבית המשפט המחויז מהמתח הנפשי שבו היה נתון בעת מעטו, מסערת הרגשות שחש, ומhalbץ שהפועל עליו הסגנור בחקירה הנגדית.

הלה ידועה היא כי ניתן לבסס ממצאים עובדיים על עדותו של נגן עבירות מין חרף קיומם של אי דוקים. הטראומה אותה חוו נפגעי עבירות מין פוגמת, פעים רבים, בעקבות עדותם ובשלמותה (ראו: ע"פ 7307 פלוני' מדינת ישראל(2019.11.11); ע"פ 20/6080 פלוני' נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (21.7.2021)).

הדברים אף נכונים לעניינו. בחינת הכרעת דין של בית המשפט המחויז מעלה כי "הגראן הקשה" של עדות המתلونים מוצק די, ומלמד על כך שחו אට האירועים כפי שתיארו אותם, ועל כך שהמערער הוא זה שביצעו אותם. לא מצאתי מקום להתערב בקביעות המהימנות הברורות של בית המשפט המחויז, כאמור, אשר רכש אמון מלא לעדות המתлонנים, ואין בידי לקבל את טענות המערער בנושא זה.

32. בהתייחס לטענותיו המקדמיות של המערער, אשר נטענו גם בהליך דלמטה, אין מוצא כל דופי בקביעותו של בית המשפט המחויז בעניין זה, אשר בחרן את הטענות ודחה אותן, ואני רואה טעם לחזור על הדברים. רק אכן, ביחס לטענת המערער כי עומדת לו "הגנה מן הצדק", כי בית המשפט המחויז אכן העניק משקל לא מבוטל לשינוי ולהתמכות ההליכים בתיק, בבוואו לגזר את העונש, זאת בין יתר השיקולים שהובאו בחשבון. על כך שבנסיבות מסוימות, ניתן לרפא את הפגיעה בנאשם באמצעות הקלה בעונשו (ראו לדוגמה ע"פ 9715/08 ולס נ' מדינת ישראל (2009); רע"פ 4070/18 שנירן' מדינת ישראל(2018)); פלוני' נ' מדינת ישראל, פסקאות 97-98 (2018)).

33. אשר לטענותו של המערער בדבר "עתועי זיכרון"-לא זו בלבד שטענה זו נטענה לראשונה במסגרת הליך הערעור, היא נטענה בכלל, אין לה כל בסיס בחומר הראיות ודינה להידחות. בית המשפט הרשע את המערער על בסיס עדותם המהימנה של המתلونנים, בצירוף מספר חיזוקים שעלו מהחומר הראיתי, כפי שפורט לעיל, בדבר שרשת חשיפת המעשים, עליה העידו אנשים שונים; מצבו הנפשי של א' בעקבות חשיפת האירועים; העימותים שנערכו בין אחיהם של המתلونנים לבין המערער; השיחות שקיימו אביו ואחיו של א' עם המערער, אשר לגביין נקבע כי המערער מסר במסגרתו "הודהה משתמש"; וכן עדויות המתلونנים עצם, אשר מהוות חיזוק האחת לרעותה.

34. אשר למצב הנפשי בו היה שרוי א' לאחר חשיפת המעשים, מצב עליו העידו הוריו, אחיו הגדל והוא עצמו, נקבע בית המשפט המחויז כי מדובר בחיזוק נוסף העולה מחומר הראיות. לא לモתר לציין כי מצבו הנפשי של נגן העבירה מהוות חיזוק שעולה כדי ראייה מס' עית. מדובר בראיה אובייקטיבית שיש בה כדי לתמוך בעדותו של א' (ראו פסק דין בע"פ 20/6080 פלוני' נ' מדינת ישראל(21.7.2021), וראו גם: ע"פ 11/8680 פלוני' נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (5.6.2013); ע"פ 15/5348 פלוני' נ' מדינת ישראל(3.4.2016)).

35. זאת ועוד, כפי שנקבע, עדויות המתلونנים משמשות כחיזוק ראייתי זו זו: שני המתلونנים העידו על המעשים שארעו במחסן המקווה; שניהם זכרו ותיארו באופן דומה את מבנה המקווה עצמו; שניהם העידו על פגעה דומה שכלה מעשי סדום אנאליים ואוראליים; שניהם תיארו את השימוש שעשה המערער בשקית הסבון שהיתה ברשותו,

עובר להחדרת איבר מינו של המערער לפי הטעעת של כל אחד מהם; עוד העידו המתלווננים באופן דומה על התנהלות המערער כלפייהם, כיצד התבטא בצורה שהליך אותם לשפט פוליה, ואף אמר להם "דברי הרגעה" בזמן ביצוע הפעולות.

לא לモתר לציין, כי עדויות המתלווננים בהקשר זה יכולות אף לשמש כתוספת ראייתית מסווג סיוע, זאת לאחר שיש לראות בעדויותיהם עדות על מעשים דומים.

בספרות המשפטית ניתן למצוא בהקשר זה את הדברים הבאים:

"העיקרון המכשיר עדות על מעשים דומים נועז במסקנה המתחייבת מן הדמיון שבין המעשה נושא האישום לבין מעשים שביצע הנאשם בהזדמנויות אחרות." (יניב ואקי דיני ראיותCRC ב', עמ' 978 (2020)).

כך למשל, בעניין פלוני, התייחס בית המשפט למעשי של המערער, בעת שביצע עבירות מין בשלושה אחים, כבעלי דפוס התנהגות קבוע, וסייע גם כ"מעשים דומים", זאת לאחר שהמערער נגה לצחוק או לגחץ במהלך המעשים. עוד קבע בית המשפט בעניין זה, כי דפוס פעולה זה של המערער מהו ראיית סיוע (ראו: ע"פ 7440/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (6.8.2017)).

בענייננו, כאמור, העידו המתלווננים, מעבר לפגיעות עצמו, על פרטיהם דומים לגבי המקום במקווה, על השימוש בסבון עבור להחדרת איבר מינו של המערער, ובכל הנוגע לדבריהם שאמר המערער במהלך המעשים עצמו. הנה כי כן, עדויות המתלווננים מחזקות ואף מסייעות אחת לשניה: בעדויות של שניהם קיימים מאפיינים דומים, מבחינת אופי המעשים המיוחסים לumarur, המקומות שבהם בוצעו העבירות, והאופן בו דבר אליהם המערער.

וזאת איפוא, כי לפנינו דפוס של מעשים דומים, עליו העידו המתלווננים, ואשר מהו ראייתית התומכת בגרסתם. וזאת, לצורך הקביעה כי במקרה זה עדויות המתלווננים משמשות חיזוק זו לזה.

36. אשר לטענותיו של המערער כי עדויות עדי התביעה שהובאו הין בגדיר עדויות שמיעה בלתי קבילות – אין בידיו לקבל את הטענה. העדויות שהובאו, ואשר פורטו לעיל, נמצאו כמקור לחיזוק ראייתם המתלווננים, ואין יסוד להתערב בכך. בהקשר זה העיר, כי אף אם עדותם של אחיו של ד' בדבר אופן חשיפת הפגעה הינה בגדיר עדות שמוועה (שכן האח העיד כי נודע לו על דבר הפגעה מש' ל', אותו פגש בבית הכנסת, והוא אשר סיפר לו על הדברים), יש להעניק משקל לכך שד' עצמו אישר בפני אחיו את דבר הפגעה.

37. המערער הצביע על כמה מחדלים בחקירה המשטרתית וטען כי הם עולמים כדי נזק ראייתי. אין לקבל את טענותיו.

אכן, הקלטות אשר תיעדו את תרגילי החקירה שבוצעו לumarur אבדו למשטרת, ואולם, בנוגע לתרגיל החקירה

בין המערער לבין אחיו של א', ישנו מזכיר מסירת הקלטה בו נרשם כי האח אומר שהמערער הודה בפניו בהקלטה זאת, עודטרם ידע האח כי הקלטה תאבד. אף בנסיבות החקירה בין המערער לבין אחיו של ד', ישנו רישום אותו ערך השוטר ניר בן חיים, לאחר שהՁן להקלטה שהקליט האח. רישום זה נעשה בזמן אמת, ובית המשפט המחויז העניק לו משקל ראוי מלא. בעניין זה, אף קיימזכיר של החוקר רן ישראלי בנסיבות חלק מההקלטה אותה הוא שמע, אשר מחזק את עדותו של האח.

הנה כי כן, בית המשפט המחויז דין בטענות ל"קיפוח" הגנת המערער, דחה אותן לגוףן, ואין עילה להתערב בנסיבותיו. לעניין זה, קבועתי בפרשא אחרית את הדברים הבאים, אשר נכונים אף לעניינו אנו:

"בחינת הטענות לגוףן מעלה כי המערער טוען לחסרים שונים בחומר הראיות, אולם המכול הראייתי מוכיח, כמתואר, את האשמה למלعلا מספק סביר. המחדלים הנטענים – כל אחד לחוד וכולם יחד – אינם פוגמים ביש' הראייתי." (ע"פ 9284/17 חורש נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (5.3.2020)).

38. לקראת סיום, אתייחס לגזר דין של בית המשפט המחויז. מן המפורסמות כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בחומרת העונש שנגזר על-ידי הערכאה הדינונית, אלא במקרים חריגים בהם ניכרת סטייה קיצונית ובולטת ממדיניות הענישה המקובלת בסביבות דומות (ראו למשל: ע"פ 6807/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (2018); ע"פ 4121/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (24.4.2018)).

המערער פגע בשני מתלוננים קטינים, וביצע בהם עבירות מין חמורות ממש תקופה ארוכה ובמספר רב של הזדמנויות. המערער ניצל את המתלוננים, תוך שהוא מפעיל עליהם לחצים ומנצל את פער הגילאים ביניהם. בנוסף, המערער לא חסר מהמתלוננים את הצורך להיעיד, שעלה אף הרקע הדתי ממנו הם באים והמבוכה שלהם, הם אצרו אומץ ומסרו בבית המשפט עדות מפורטת וברורה בדבר המעשים שביצעו בהם המערער. לכך יש להוסיף, שלאורך כל הדרך, המערער לא נטל אחריות על מעשיו הקשיים והפוגעניים, והכחיש כל קשר או היכרות עם המתלוננים.

אצין כי ביום 3.11.2021, הוגשה לבית משפט זה הערכת מסוכנת נוספת ועדכנית בעניינו של המערער, ממנה עולה כי רמת מסוכנותו המינית של המערער פחתה והינה נמוכה.

לאחר שבחןתי את כלל הנסיבות, לא מצאתי כי העונש שנגזר על המערער סוטה ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות, אף יהו שייאמרו שהעונש מقل עם המערער. לאור הנסיבות שפורטו, אני סבור, כי לולא חלוף הזמן מביצוע העבירה, העונש הראוי שהיה נגזר על המערער היה גבוה יותר.

בנסיבות העניין, בית המשפט המחויז העניק משקל, בין יתר השיקולים, לשינוי ההליכים בתיק, לכך שהמערער לא ביצע עבירות נוספת מАЗ האירועים מושא כתוב האישום, וכי הקיים משפחה בשנים שחילפו.

על יסוד כל האמור לעיל, איןני רואה כל מקום להתערב בעונש שהושת על המערער.

עמוד 17

.39. אשר על כן, אציע לחבריי לדחות את הערעור כאמור, על שני חלקיו.

ש | פ | ט

המשנה לנשיאה נ' הנדל:

אני מסכימים.

המשנה לנשיאה

השופט ד' מינץ:

אני מסכימים.

ש | פ | ט

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט י' אלרון.

המערער יתיצבלשת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 26.12.2021 עד השעה 00:10' ביום"רניצן, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברטשו תעוזת זהות או דרכון. על המערער לחתם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למינוי מוקדם, עם ענף אבחן ומינוי של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתן היום, כ"א בכסלו התשפ"ב (25.11.2021).

המשנה לנשיאה

ש | פ | ט

ש | פ | ט